

Bloeitijd.

het roode truitje weghuppelen in de richting van den schommel en zich daar verheffen. Loom rijst ze op uit haar half liggende rust. Daar was het weer! Zij wankt, slaat de handen voor de oogen. Die duizeligheid van de laatste dagen. Zenuwen, anders niets. Haar heele gestel was van streek; als zij niet zoo zeker wist, dat het niet kon, zou ze denken... maar dat kòn niet; zij vonden beiden één kind genoeg. O, hoe goed zou het voor haar zijn, haar oude zelf terug te vinden. Als Wimmy nu naar school ging, dan kreeg ze vier vaste vrije uren per dag. God, hoe zalig! De tranen sprongen haar in de oogen. Vier, vijf jaar was het nu, dat zij gestadig achteruit liep; stilstand immers bestond niet. Zou het ooit weer in te halen zijn? Tegelijk met een gloed van ijver steeg het bloed naar omhoog... O, o, o, daar was het weer... haar armen over de borst gekromd, leunde ze voorover, het hoofd tegen een peiler aangedrukt. Gelukkig, het zakte al; toch gek... ze zou toch niet iets aan haar hart mankeeren...

Even doorflitste haar de mogelijkheid, dat zij sterven zou, zóó jong, met zooveel onvervuld verwachten. Aan de huidoppervlakte van het gezicht had zij het wrange gevoel van het weer wegtrekkende bloed.

— „Zoo? nog in den donker? Waar is Willy?”

Het was groote Wim, haar man. Zij richtte zich op, keek met nog angstige oogen.

— „Is er iets?” vroeg hij met bezorgde stem nu vlakbij.

— „Nee”, aarzelde ze, „wil je eens kijken naar Wim; hij is aan 't schommelen, daar laat ik hem niet graag alleen.

Zijn stappen kraakten vlug achter elkander op het grint; zij hoorde zijn stem die riep, en het kraaiërig geluid van het kind als antwoord in de verte. Een oogenblik later kwamen ze hand aan hand aangestapt. Groote Wim stak de lamp aan, oogde toen van onder de kap weer bezorgd, onderzoekend naar haar toe.

— „Was je niet lekker?” vroeg hij weer.

„Ik zie het tòch. Kom nu eens bij me zitten, vrouwtje. Beef je zoo? Toe, vertel me nou eens”.

Zij zei hem van het vrèemde gevoel, die prangende benauwenis zoeven, en toen nog eens.

„O Wim, zeg, ik zal toch niet... doodgaan?”

— „Te te te! doodgaan!” Glimlachend streelde hij haar wang; „mare... kindje, heb je heelemaal niet aan wat anders gedacht?... aan een andere mogelijkheid?”

In groote, simpele verwondering zag zij hem aan: „Aan wat dan?”

— „Ane... een natuurlijke oorzaak voor al die verwarring... hé?”

— „Aan een natuurlijke oorzaak?”

— „Ja. Ik begrijp niet, dat je daar zelf nog niet op gekomen bent: ik heb de laatste dagen telkens gedacht... het kon tòch wel eens zijn, ... dat het zoo was...”

Eerst was er verbazing in haar geweest, om het orakelachtige voorzichtige van zijn woorden; zij begreep heelemaal niet... tot daar die op zich zelf niets beteekenende woorden met hun vulgaire aanduiding vielen...

De onmogelijkheid, die mogelijk, ja, een opvlammende waarschijnlijkheid en haast zelfder tijd onomstootelijke zekerheid werd.

Toch, in sturing van verbijsterden schrik blijven twijfellichtend haar oogen hem aanzien. Dàt meende hij niet. Hij spot met haar, God, hoe kon hij dàt nou doen!

— „En zou het dan wel zoo'n heel groot ongeluk zijn, zeg?”

Goeie jongen! Wat weet hij weinig van haar hartstochtelijkste wezen! Zij had hem gespaard, hem daardoor van haar eigenlijke zelf verwijderd gehouden; het misverstand geschapen. Zou hij... opzettelijk...

O God nee, liever niet denken...

Hij streelt zachtjes haar hand en kijkt niet daarvan op. Haar gelaat, als een masker van strakheid, deed hem pijn. Arme Lien, arm kind, zou het haar zulk een slag zijn?

Haar bloeitijd! O haar bloeitijd! kreunt het in haar. Het zonnelicht in haar stem zal ondergaan, alear het tijd tot schitteren gehad heeft!... En ook dit: Het is een schande! een schande! Anderen snakken naar zoo'n kindje! Het is onnatuurlijk, onvrouwelijk... het moederschap is het hoogste!... En